

Redacția A. M. în Brașov
Redacția: Brașov, piața mare Nr. 22
Scrierile nefrancoate nu se primesc.
Scrierile se acceptă numai în termenii
Bibliotecă de circulație:
Brașov, și aia mare Nr. 22
Inserate mai primește în Viena
Andoju Mossa Haasenstein & Wolfer
(Otto Moss), "Ansi: Schalk, Alois
Bernad i. H. Duka, A. Oppel, J. Dom-
meh-eg" în Buapesta: A. V. Gold-
berger sau on. Haza Kisklein Bernad:
in Frankfurt: G. L. Dombi; in Ham-
burg: A. Steiner.
Prețul inserțiilor: o seriă
garantată pe o săptămână 6 cr.
și 40 cr. înmbră pentru o pu-
blicare. Publicii mai dese
după tariful și învoială.
Reclame pe pagina III-a o
seră 10 cr. v. a. sau 80 bani.

GAZETA TRANSILVANIEI

ANULU LIII

"Gazeta" are în să-care și
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe unu an 12 fl., pe șase luni
6 fl., pe trei luni 3 fl.
Pentru România și străinătate:
Pe unu an 40 franci, pe șase
luni 20 franci, pe trei luni
10 franci.
Se pranză la toate oficiile
postale din țară și din afară
și în dd. colectori.
Abonamentul pentru Brașov:
In administrația, piața mare
Nr. 22, etajul I.: pe unu an
10 fl., pe șase luni 5 fl., pe trei
luni 3 fl. 50 cr. Cu dămăci în
casă: Pe unu an 12 fl., pe
șase luni 6 fl., pe trei luni 3 fl.
Unu exemplar 5 cr. v. a. sau
15 bani.
Atât abonamentele cât și
inserțiile sunt a se plăti
tânate.

Nr. 266.

Brașov, Mercuri 28 Noemvre (10 Decemvrie)

1890.

Brașov, 27 Noemvre v. 1890.

Precum cu cultura, așa o țină soviniștii dela putere și cu liberalismul. De câte ori li se dă ocaziune facu sgomotul cu pretinsele lor nisuințe culturale, și mai multu sgomotul facu cu pretinsul lor liberalism. Vorbe umflate cari, decă le cumpănesce omul mai serios, se reduc la unu egism și unu exclusivism mârșav național. Cu liberalitatea lor ei o facu ca acela, care chiamă cu multu svonul pe oștei la masă însu prânzesce elu singuru cu-o oră mai înainte, mâncându bucățelele cele mai grase și mai gustose. Dér nici cu gazda aceta nu se mai potu asemăna ađi, căci au ajunsu într'o stare de lâcomiă bolnăvicioasă, care nu le iertă a se gândi, decătu numai la ei înșiși, și nici oșele nu le îngăduie altora.

Interesantă este părerea, ce și-o dă foia națională slovacă din Turor St. Martinu, „Narodnie Noviny“, asupra liberalismului actual alu soviniștilor unguři dela putere. Vorbindu despre desbaterea privitoare la botezurile din căsătoriile mixte în camera deputaților din Peșta, aceta foia dice:

„Vorbite-sa despre botezuri, libertatea religioară, căsătoria civilă, pentru ca unu să întrcă pe celalaltu în liberalismu, dér la decădinta moralității din cauza falșului liberalismu, de care este plină Ungaria, nu s'a gândit nimeni“.

„Așa s'a întemplat, că toate partidele din dietă s'au prezentat ca liberale. Partida lui K. Tisza s'a numit întotdeauna liberală, numai cătu stanga extremă cu Iranyi în frunte au întrecut-o în liberalismu. Dér acum au covârșit Szapary, Csaky și Szilagy pe d-lu Tisza în liberalismu și n'au rămasu nici înderțul lui Iranyi. Dér ca să se pună vârfu monstruosității, pași și contele Albert Apponyi, discipulul Iesuiților din Kalksburg, și se declară ca cel mai

liberalu omu politicu în totă dieta maghiară. Ba, licitațiunea în liberalismu merge așa departe, încătu chiar preoți catolici, deși nu suntu în cestiune înțelesu cu guvernul, totuși au declarat că voru rămăne în partida liberală.“

„Dér—dice foia slovacă—totu liberalismu acesta colosalu n'a îndemnat pe acești domni să se redice în apărarea legilor și drepturilor călcate în picior. Ei totu s'ingrijescu numai de interesul Maghiarimei; de interesele de viață ale națiunilor nemaghiare nici că'i dore capul. Capul partidei liberale, d-lu K. Tisza, s'a exprimat chiar în favorea sprijinirii confesiunilor din partea statului, dér a cerut în fine ca în primul rând să se țină semă aici de interesele maghiarismului. De interesele de viață ale națiunilor nemaghiare nici că s'a făcutu amintire în totu decursul desbaterilor. Astfelu este așa dîsul liberalismu maghiaru în viața practică.“

În fine dîrul naționalu slovacu mărturisește cu durere, că Slovacii suntu cea dintăiu jertă a molohului maghiarisatoru și că dênșii trebuie să scie, că liberalismu maghiaru nu recunoște decătu drepturile gintei maghiare, pe cari le lărgesce în contul naționalităților nemaghiare; în ochii liberalilor maghiari este îndreptătită ori-ce nedreptate în contra națiunilor nemaghiare și este motivată cu interesele gintei maghiare și ale statului unitaru naționalu maghiaru. Slovacii trebuie dér să socotescă în luptele lor de existență cu acelu liberalismu maghiaru.

Și ca Slovacii trebuie să socotim și noi. Ceea ce vedu ei ađi, noi amu recunoscutu de multu.

DIN AFARĂ.

Generalul rus Seliverstov.

La 5 Decemvre s'a celebrat în biserică rusescă dela Parisu serviciu fu

nebru pentru generalul Seliverstov. Cătafalculu era acoperit cu flori. Din partea președintelui republicii erau de față colonelul Toulza și căpitanul de corabiă Maigret. De asemenea erau re-presentați ministrul franceș de esterne și guvernatorul Parisului. Apoi se mai aflu personalu ambasadei ruseș, mai multu generali și magistrați. Infanteria, cavaleria și artileria au prezentat onorurile militare. După ceremonie, cociugulu a fostu dnu la Gara de Nordu, de unde a fostu transportat în Rusia. Poliția era la aceta ceremonie în mare număr de față, căci la ambasada rusescă sosise o scrisore, în care a fostu înscăițată, că biserica va fi pe timpul ceremoniei aruncată în aer. Cu o đi mai înainte atât interiorul bisericii, câtu și toate intrările au fostu păzite cu mare atențiune, nu s'a putut însă nimeni descoperi și nu s'a petrecut nici unu incidentu neplăcutu.

Prietenia franco-rusă.

Francesii nu lasă să trecă nici o ocaziune bine-venită fără a și manifesta simpatiile lor față cu Rușii. Este adevăratu, că guvernul franceș nu va lua parte la expoziția, ce se va arangia în Moseva, dér comercianții și industriașii franceși își manifestă cu tot-adinsul dorința lor de a lua parte la acea expoziția în număr câtu mai însemnatu. Ei arangiară de curându unu banchetu în onerea ministrului franceș de comerț și cu ocaziunea acelu banchetu ministrul își exprimă părerea sa de rău, că guvernulu, „din cauza lipsei de mijloce“, nu pte lua parte la numita expozițiune, dér, dîse ministrulu, guvernulu pe câtu numai va fi cu puțință vâ sprigini aceta întreprindere. Cu ocaziunea banchetului, Spuller, fostul ministru de esterne, toastă în sănătatea țarului și a poporului rusesc.

Bugetul Austriei.

În ședința parlamentului austriac dela 4 Decemvre n. ministrul de finance a depus bugetulu pe 1891. Totalulu intrărilor se ridică la 566,759,572 fl. și acela alu cheltuelilor la 564,473,940;

escedentulu este deci de 2,285,632 fl. Ministrul crede, că din intrările curente se voru pută acoperi celu puțin 4 milioane din sumele necesare pentru amortisarea datoriei publice. Aceta sumă urcându-se la 10,625,650 florini, se va necesita celu multu o emisiune de rentă până la suma de 6,625,650.

Bugetulu pe 1891 comparat cu celu din 1890, prezentă o îmbunătățire de 4,590,653 florini. Decă situația va rămăne favorabilă, ministrulu speră a emancipa succesiv bugetulu de necesitatea de a se face împrumuturi.

Ministrulu constată unu spor în exportulu zaharului, și o importațiune crescândă în articulele de lux. Elu declară, că nu a făcutu nici-odată unu de o treime a rentei, ce era autorizat a emite în anul din urmă. Regularea definitivă a valutei, dîse ministrulu, pe o basă permanentă, va fi obiectulu celor mai mari forțări ale guvernului. În anii viitori, cheltuelile militare trebuincioșe pentru mențirea păcii, voru necesita, ca și în trecut, noue impositi.

Mai toate dîarele, printre cari chiar acele ale opozițiunii constată rezultatele favorabile ale bugetului pe 1891.

SCRILE ȚELEI.

Țeranul român și justiția ungurescă. Din Sălagiu ni-se scrie: „Aici, în cercul Tănadului, care cu excepțiunea a 2—3 comune este curat românesc, atât fisolgăbirul, câtu și solgăbirul sunt unguři. Cestu din urmă scie binișor și românesc și mi-se pare, că și celu dintăiu scie, dér amendoi suntu cu multu mai mari soviniști, decătu ca aceta sciință a lor să o pună în serviciulu țeranului român, din a căruia pâne trăesc. Astfelu s'a întemplat mai dîlele trecute, că unu plugaru român se duse într'o afacere oficioasă la fisolgăbirul. Acesta însă, făcându-se că nu-lu pricepe, ceru dela bietulu Român că să-i vorbească unguresce, dîcându-i, că decă nu scie unguresce, să mergă să și ia avocatulu, care să-i isprăvescă treba. Adecă decă țeranulu nu scie limba funcționarului, pe care îl susține din sudorea sa, trebuie

FOILETONULU „GAZ. TRANS.“

Amorul artistului.

(Urmare.)

Pictorul Lodovico luca cu multu zel la portretulu Clarei; elu petrecea multe ore întregi în societatea adorarei sale. Nici frumosa Englesă nu a rămasu nesimțitoare față cu meritele adoratorului ei. Ea scia stimă aceea, ce în altul era mare. Vorbia diferite limbi, era versată în științele istorice și poetice, se alipia cu pasiune la arti, alu căroru apostolu a fostu și ea.

Lodovico, în simțul lui curat și intim, adora pe Clara ca pe o deită. Loculu, pe care a statu ea, când a intrat întâiu în casa lui, pentru elu a fostu mai sacru, decătu mormentulu lui Carolu cel mare; loculu acela l'a însemnatu cu marmoră albă. Amorul lui era asemenea amorului lui Romeo și Iulia, a fostu unu amor, care în lumea mimei numai odată se nasce.

Intru aceea inima Elisei, care scia, că Lodovico nu o iubesc, era cuprinsă

de o adencă întristare; cine să fi cugat însu la sôrtea ei? pe cine să-lu fi interesat durerea ei? — Nu pe Lodovico, care trăia în paradisulu amorului și încă alu primulu amor; nu pe tatălu său, care era cuprinsu cu lucrurile dîlnice; și nici pe Bertoldo, care era unu omu cu multu mai ordinaru, decătu să fi putut pricepe, ce întristare apasă inima Elisei. Din momentulu, în care fu vătămăta în gingașulu ei sentimentu de ambițiune femeescă prin aceea, că iubirea ei nu a aflatu răsunetu în inima lui Lodovico, din acelu momentu își cumpănia bine totu cuvântulu, totă privirea. Pe când Lodovico venia acasă sêra târziu, pe atuncu Elisa petrecea timpul singur plângendu; ea cerceta mormentulu maicei sale, și pe acela îl infrumșea cu flori.

Intr'o đi, când lady Clara ședea ca modelu pentru penelulu artistului în societatea lordului Seyton și a doi tineri nobili italieni, s'a încinsu între ei o discusiune asupra întrebării: care va fi fericitulu proprietaru alu rosei, pe care ea o ținea în mână? Lodovico se sculă și ochii și-i îndreptă în modu rugătoru

spre mâna, ce ținea frumosa rosă.

„Florea aceta nu o voru avé admiratorii mei neactivi; d-ta ești, Lodovico, care ai meritat-o prin munca domniei-tale.“

Dîcându acestea, întinse pictorului rosa atâtu de dorită; elu o primi închinându-se, dér mâna intru atăta i tremura și privirea îi era atâtu de arđtore, încătu Clara începă să devină îngrijată.

Intr'acestea unu dintre cei doi Italiani privindu la tablou observă, că acela e aprupe gata, și făcu atentă societatea, că fața are o expresiune, care nu e toamai comună. La aceste cuvinte ochii lui Lodovico se întelniră cu ai Clarei, care și-i plecă spre pământ. Și într'adevăr, pictorul a datu tabloulu o expresiune particulară, care îi împrumuta unu farmecul nespust. Elu vedea pe frumosa Clara împrăjurată de rađele poetice ale gloriei, dér cu toate acestea, aflându la locu observațiunile nobile ale tînărului Italianu, a coresu ochii, sprâncenele și obrađii.

Sêra, când se întorse pictorul acasă, scose roza din sîn și sârutându-o își

aduse aminte, că înainte de asta cu patru luni a căpătat dela principele de Florența unu vasu de cristal, care-i fu binevenit pentru a aședa în elu roza, ca într'o cutiă, în care se păstrează móscele.

Nu peste multu, lucrându erăși Lodovico la tabloulu Clarei, aceta i dîse: „Sperămu, d-le Lodovico, că vei cerceta Anglia îndată ce-ți voru concede afacerile din Florența; te asigură, că abia vei afla altă țară, unde să și-se scie prețu mai bine meritele, ceea ce d-ta“ — continuă ea suridendu — „pote nici nu cređi acum.“

— „Italia posedă acum ceea-ce pe mine mă fericesce. Eu nu dorescu mai multu“, răspuse pictorul.

Pe când ei vorbeau astfelu, lordulu Altlingford își petrecea cetind dîre în aceeași odăi. Clara aruncă o privire spre tatălu său și își continuă vorbirea totu mai încetu, așa că numai Italianulu o putea auđi.

„Eu vorbescu din interesu, d-le Lodovico, când te sfătuescu să vii în Anglia, pentru-că. . . pentru-că noi nu

să-și ia avocatul, adecă să mai plătescă unii funcționarul, său să-și lase toate lucrurile pentru a se apuca să învețe limba funcționarilor săi străini.—Sărmane potop român, până când ore vei mai fi în asemenea mod batjocorit din partea aceluia, care se susțin din partea ta?!

Episcopatul român în Macedonia.
„Românul” scrie, că d-lu Maioreseu, ministrul român de culte și instrucțiune publică, va interveni pe lângă Pörtă pe cale diplomatică, în numele guvernului român, pentru ca să se permită înființarea unui episcopatul român în Macedonia.

Poliția de stat. În ministeriul unguresc de interne se tractează asupra ideii, de a se trece toate oficiile polițienesci din țară în mâinile statului. Prima încercare s'a făcut în comitatul Bacs, al cărui vicespan împreună cu oficerul de gendarmi Klemm (törzs magyar zember!) au și lucrat deja un proiect în sensul acesta. Consilierul ministerial Iekelfalussy s'a declarat în favorul acestui proiect. După noua organizațiune, poliția fiă-cărui comitat ar fi supusă unui comisar guvernial și ar fi dată de seamă numai față cu ministeriul de interne. Gendarmeria de până acum ar avea să poarte și slujba controlorilor fiscali (finanțierilor), ér noilor polițiști de stat e vorba de-a li-se da dreptul ca să poarte arme asemenea gendarmilor.

„Derék honvédezedes.” Cetim în „Egyetértés” următoarea nostimadă: „Soldaților în genere nu le place, decât fi laudă cineva și nu le place mai vârtos decât lauda li-se face în publicitate, căci a fi soldat bravu (derék) e datorința fiă-cărui. Totuși sunt casuri când meritele nu se pot vedea, și mai vârtos pentru aceea nu, pentru ca casurile aceste se servesc și altora de exemplu. Unu astfel de merit adevărat, care nu se poate retăce, îl are colonelul de honveđi Bolla Kálmán, care nu e numai autoritate militară de primul rang, ci e și Maghiar cu trupă cu suflet, unu atare, care acesta o și mărturisese, și o așteptă, ba o pretinde și dela honveđi săi să fiă maghiari. Aceasta a dovedit-o mai deunăzi în Oradea mare, când s'a exprimat astfel înaintea corpului ofițeresc de honveđi de acolo: *contingentul feciorilor din regimentul oradan, formându-l Românii, ofițerii se stăruiesc a-i împrieteni și a-le face plăcută (megkedvelteni) dulcea și sonora noastră limbă maghiară, să învețe maghiarese, pentru-că honvedul e soldat maghiar*”, și mai adăuse, că decât ar fi cineva de alte păreri contrare la înde-

plinirea acestei îndrumări, ofițerii să se provoce la densusul. Declarațiunea acesta cătănescă și directă — încheie „Egyetértés” — e într'adevăr una, ce merită recunoștință în cea mai mare măsură. — Ce mai vreți? Pote fi pe lume unu colonel mai „derék”? Mergându așa înainte, are cele mai bune prospecte de a ajunge între „sfinții” maghiari șoviniști.

Josefina Mocsonyi de Foen. născută baronésa Brudern, dama ordenului crucii stelate, cu inimă plină de durere anunță în numele său, precum și al fiilor săi: Zeno Mocsonyi de Foen cu soția Maria născ. baronésa Fischer de Nagy-Szalotnya și fiul lor Antoniu; Victor Mocsonyi de Foen, Ioane conte Sztáray; a nepoților săi: Alesandru și Eugen de Mocsonyi și a soției acestuia Teresia născ. Horváth de Zelabér și a copiilor acestora: Catarina, Eugenia, Petru, și Alesandru; a cumnatelor sale: Laura Mocsonyi de Foen, născ. Csernovics de Macsa și Kis-Oroszin și Helena Mocsonyi de Foen n. Somogyi de Gyöngyös, precum și a fiicilor acesteia: Livia contesa Bethlen, și Georgina contesa Bissingen-Nippenburg, cumcă preamatul și neuitatul ei soț, resp. al lor părinte, bunic, tată mașter, socru unchiu, cumnat, — domnul

Antoniu Mocsonyi de Foen, în ziua de 24 Noevre (6 Decemvre) a. c. înainte de amedă, după unu morbu greu, a reșosatul întru Domnul în anul al 75-lea al vieții și 49-lea al fericietei sale căsătorii.

Rămășițele pămâtesci ale scumpului decedat se vor sănti și depune spre eterna odihnă în Foen în ziua de Marți 27 Noevre (9 Decemvre) după ritul orientat; ér parastasele se vor celebra la 6/18 Ianuariu 1891 în bisericile din Foen, Bulei, Bata, Cela, Brusnic, Ohaba-Serb. Prisaca Birchiși, Capalnași și Verpelét.

Budapesta, 24 Noem. (6 Dec.) 1890.
Fie-i țarina ușor!

La jubileul Metropolitului Vancea.

Din rapoțele, ce ni-s'au trimisă cu privire la serbarea jubileului Escelenței Sale Metropolitului dela Blașiu în mai multe centre ale provinciei metropolitane, aflăm că:

În *Beiuș* jubileul s'a serbat prin arangiarea unei sedințe festive. După terminarea serviciului divin, oficiat de preoții profesori în frunte cu directorul gimn. I. Buteanu și cu d-lu protopop și director al școlilor normale A. Antal, numeros public român se adună în sala cea nouă a gimnasiunii

român, unde societatea de lectură „Vulcaniană” a studenților își începă ședința prin o cuvântare de deschidere rostită de d-lu directorul gimnasilă, după care corul vocal al studenților cântă „Mulți ani.” Urmă esecutarea următoarei programe: „Despotu Vodă”, de Alexandri, declamată de Cor. Abrudan, stud. de cl. VIII.; „Of! of!” esecutată de corul vocal; „A haldoklo anya” (Sic!) declamată de Zich, stud. de cl. V; „Hătețegana”, esec. de corul instrumental; A. Puticiu, stud. de cl. V gimn. declamă o poesiă germană, după care urmă „Valsu”, esecutată de corul instrumental, o piesă esecutată de corul vocal și în fine I. Andreiu, stud. de cl. V, declamă poesia „Mihnea”, de Greg. Alexandrescu. D-lu Aug. Antal rosti cuvântul de închidere, urmat de cântarea „Mulți ani.”

În *Somcuta-mare* se oficia s. liturgiă în prezența unui public peste măsură numeros. D-lu capelan Simion Meciuc arată biografia și faptele înaltului jubilar prin o vorbire pătrunzătoare. Cântările, în 4 voci, au fost esecutate cu multă dibăciă din partea corului plugarilor din loc, sub conducerea zelosului d-nu învățator Eliă Popu. În fine se esecută unu cântec ocașional pentru jubilar.

În *Șimleul-Silvaniei* s'a celebrat s. liturgiă prin venerabilul archidiaconu Simion Bocșa, însoțit de Rvds. d-nu vicar A. Barboloviciu, care numerosului popor, ce era de față, i arată meritele înaltului jubilar prin o cuvântare curioasă, cu textul „Fericitu e pântecul, care te-a purtat, și țitele, care le-ai supt”. Corul cântă „Mulți ani.” Poporul fu provocat să ia parte și la vecernia totu în așa număr frumos.

În *Castrul de feră* (Botiz-Vaşvári) care este aprăpe de locul născerii înaltului jubilar, serbarea a fost cu atât mai solemnă, cu cât tocmai în aceea zi se ținu acolo și sinodul protopopesu. Astfelu la serviciul divin luă parte nu numai mulțimea credincioșilor din comună, ci și preoțimea, cantorii și învățătorii din întregu tractul. D-lu paroch local D. Napoianu, care încă ca student și teolog în Oradea-mare cunoșce pe jubilar, prin o cuvântare frumoasă arată activitatea, meritele și biografia aceluia.

În *Valdăhid* jubileul s'a serbat în prezența aprăpe întregului popor. Părintele administrator T. Borza a arătat poporului însemnătatea serbarei, amintind numeroșele jertfe aduse de înaltul jubilar pe altarul bisericii și credincioșilor. Cântările la s. liturgiă au

fost esecutate cu dibăciă din partea corului tinerimei de ambele sexe, la care s'au alăturat și bărbai și femeile mai tinere din comună.

În *Blașiu*, după cum scrie „Familia”, s'a celebrat s. liturgiă în biserica catedrală, pontificând Escelența Sa Metropolitul cu asistență de 22 preoți și 2 diaconi. La 10 ore clerul gremial, în frunte cu Rvds. d-nu canonic Vestemianu, a felicitat pe jubilar. La 1 oră prându cu vre-o 30 de persoane. Escelența Sa a primit o adresă de felicitare din partea dieceșii oradane, alta din dieceșia Gherlei și a treia dela societatea „România Jună” din Viena, precum și vre-o 40 depeșe de felicitare. În ajunul jubileului au sosit canonicii Coroian și Lauran din partea dieceșii Gherlei și Oradei. Alte festivități, la dirința jubilarului, nu s'au făcut.

„Nunta din Văleni” în teatrul din Clușiu.

Foile maghiare din Clușiu scuipă foc și pară în privința tinerilor români, cari au îndrăsnit a și da pe față nemulțămirea și indignațiunea față cu nesocotita reprezentare a piesei batjocoritoare „Nunta din Văleni” pe scena teatrului național maghiar din Clușiu.

Densele esplică lucrul, cum am arătat eri, în sensul, că Românii n'au avut motiv a demonstra contra ei, fiind-că piesa nu conține nimic vătămătoru nimic ce ar atinge ambiția națională a Românilor.

Lăsăm să urmeze unele pasaje ca specimene de limbaj reptilic, cu care scu aceste foi se apere pasul nesocotit al directorului teatrului:

„Erdélyi Híradó” dice: „Lărmătorii de eri s'au pus cu hăbănciă d'asupra celor din Sibiu și Brașov, unde neamaturitatea valahă asemenea a demonstrat contra piesei. Cumcă demonstrațiunea de eri a fost o stupiditate (ostobaság) nu o pote nimenea tăgădui. În primul loc Valahimea ar trebui să se bucure și să se însuflețescă de împrejurarea, că s'a ivit între compatrioții săi o putere, care reprezintă un tablou din viața Valahimii prin o dramă, cestă la nivelul ei literar. Și Valahimea din loc ar trebui să mulțămescă directorul teatrului nostru, pentru-că a datu locu acesteii piese pe scena teatrului național din Clușiu.”

După ce mai spune, că piesa nu e de natură de a vătămă Valahimea, continuă: „Făptuitorii acestui scandalu acuma sunt în mâinile poliției și astfel datorința poliției va fi a pedepsi aspru pe făptuitorii acestui scandalu. Pedepsirea acestora însă nu este de ajuns, trebuie urmăriți și agitatorii poltroni, cari au

peste multă ne vomă reîntorce în țara noastră”, dise Clara cu o voce tremurătoare.

— „In Anglia? Lady! și d-ta te duci așa curând?” îi dise elu prindendu-i mâna și așteptându agitată răspunsul.
„Da!” răspuse Clara suspinându.
„Eu părăsesc Italia pote pentru totdeuna, der mă crede, că niciodată nu voi uita plăcutele ore petrecute în Florența. Bertoldo vine cu noi, elu adese-ori te va revoca în memoria mea.”

Tăcut și tremurându ascultă Lodovico cuvintele Clarei, cărora a-le da credemntu era atât de dureros pentru elu. Clara éráși aruncă o privire la tatăl său și vedu, că își închise ochii și diarul îi cădu din mână, — a adormit.

— „Lady!” dise Lodovico. „E cu neputință să mă înșelatu eu; e cu neputință, că d-ta să-ți fi bătutu jocu de inima mea; o! di acum, că ai glumit numai cu mine, că ai voit să mă probezi.”

„Cum poți crede una ca asta, d-le Lodovico?”

— „Nu uita lady”, continuă elu, „că

sunt simțăminte, cari pot uide, ba mai mult, cari pot uide mintea. Nu întrebă eu, că puté-vei ore părăsi Italia, ci întrebă, că puté-vei ore să mă părăsesc pe mine? pe mine, care te ador?”
„Domnule!” răspuse Clara, „eu nu pot, nu-mi este iertat să aud asemenea cuvinte. Adu-ți aminte, că tata este aci, că în minutul acesta pote să se tredească și. . . Crede-mă, cestă călătorie ne causéză amendorora multu amar.”

Lăcrimându, ea întinse tinrului mâna cu sânge rece. Lodovico o prinse și se uită în fața ei atât de adencu, ca și cum ar fi voit să o străbată până în adencul inimii.

— „Ascultă-mă”, dise către Clara, „cu mult mai înainte de ce ți-ai fi auditu vocea sonoră și cuvintele farmecătoare, d-ta ai fostu amorul artistului; cu mult mai înainte steteam pe țermurul fluviului, său pe vre-o stradă, așteptându ca să te pot vedé; chipul d-tale s'a intrupat în ființa mea, elu este esența sufletului meu; d-ta ai devenit mai necesară pentru mine, decât aerul pe care îl respir. Nu-mi pot închipi

o viață fără d-ta. De când te-am cunoscut, d-ta ai putut ceti în sufletul meu ca într-o carte deschisă, ba ce e mai mult, ai arătat, că simțămintele mele au aflat răsnet în inima d-tale; pentru-ce să mă părăsesci d-ă?—Fii a mea, a mea să fi, lady în fața lunei. Ori d-ă cugeți, că soția lui Lodovico nu va avé totu ce-i pottesce sufletul? O, nu, increde-te în mine! voi sci să adun comore; nu va fi unu singur bumbu pe vestmentul d-tale, care să nu fiă de aur; mantaua ți va fi impondibă cu mărgăritarele cele mai scumpe ale orientului, mulțime de sclavi vei avé la dispozițiune și vei găsi principii, cari voru invidia mărirea și averea, a căreia regină vei fi d-ta.”

La auqlu acestor vorbe o rēcělă apără pe fața Clarei. „Fieca nobilă a familiei Altingford”, dise ea, „nu va fi soția unui artist străin. Adu-ți aminte, domnule, că noi suntem născuți din deosebite clase.”

— „A!” răspuse Lodovico, „până la atăta am ajuns! Decă până acuma m'ai privit ca pe unu sémén, pentru-ce imi impuți astăzi, că sunt născut

din o clasă mai inferioară? Să scii, că eu nu mă țin mai de jos, ca acea clasă moleșită, la care aparțin d-ta. Cei mari pot să arate titule, pe cari poporul le desprețuesce, der poporul infuriat pote să umilească și pe celu mai trufaș dintre lordii d-vostre; de gloriile mele însă nimenea nu se pote atinge, pentru-că pe acestea le am dela Dumnezeu. Pe muritoru numai știința pote să-l facă ambițios, și cestă știință eu o posed. Părăsit în pustiă, ori îmbrăcat în purpură în mijlocul mulțimei, stându singur, ori încungiurat de sclavi: eu totu același sunt, pentru-că eu nu depind dela arbitriul sorții.”

„Massaniello” — continuă mai departe — „a fostu numai unu pescar și cu toate acestea a ocupat unu tron; și decă eu aș dobândi iubirea d-tale de ânger păzitor, crede-mă, că peste câțva ani acea lume, căreia d-ta te închină, cu venerațiune s'ar pleca înaintea numelui, pe care d-ta îl ții acum nedemnu de a-l purta; societățile domnilor mari și avuți numai pentru aceea voru fi strălucite, pentru-că Lodovico le va onora cu prezența lui; lordii voru

DEMOISELLE PARISIENNE,

excellentes références, brevet supérieur, diplômée pour l'Anglais, l'Italien et l'Espagnol, connaissant le dessin, la peinture et le piano, désire entrer comme institutrice dans une bonne famille.

S'adresser au Bureau du Journal, ou écrire à M-lle D. S. poste restante, Kronstadt. 474-2

Sz. 440- 1890

476.1

Arverési hirdetmény

A néhai Popazu I. Constantin által végrendeletileg a brassó-belvárosi görög keleti román egyház községnek hagyományozott, és hagyaték biroságilag átruházott ingóságok között találatokétes követelések és házi berendezési tárgyak nyilvános árverés utáni eladása az egyházi képviselő által elhatároztatván, ennek felkérése tolytán ezen árverés megtartására

határ időül kitűzom, és pedig a a kétés követelésekre nézve 1890 Deczember hó 15-ik napját egyébb házi berendezési tárgyakra nézve pedig 1890 Deczember hó 16-ik napját mindenkor délután 3 órára.

Ezen árverés az egyházi képviselőnek a buzasoron 558/5 ház szám alatt a II emeleten találató iroda helyiségében fog megtartatni, és erre venni szándékozok azzal követelések és tárgyak azonnali kész pénz fizetés mellett fognak a vevőknek átadatni és pedig a követelések az ezekre vonatkozó igazoló iratokkal együtt.

Brassóban, 1890 évi Deczember hó 8-ik napján.

Nemes Péter, kir. közjegyző.

Numere singuratiche din „Gazeta Transilvaniei“ a 5 cr. se potú cum-péra in tutungeria I. Gross, și in librăria Nicolae Ciureu.

CLAVIRE și PIANINE

acordeză corectă și curată

EDUARD SCHUBERT

membru ală orchestrei orașenesci.

Ulița neagră No. 59

etagiulă I.

475.1

ABONAMENTE la „GAZETA TRANSILVANIEI“

Prețul abonamentului este:

Pentru Austro-Ungaria:

Pe trei luni 3 fl. —
Pe șese luni 6 fl. —
Pe ună ană 12 fl. —

Pentru România și străinătate:

Pe trei luni 10 fr.
Pe șese luni 20 fr.
Pe ună ană 40 fr.

Abonamente la numerele cu data de Duminecă.

Pentru Austro-Ungaria:

Pe ană 2 fl. —
Pe șese luni 1 fl. —
Pe trei luni 50 cr.

Pentru România și străinătate:

Pe ană 8 franci.
Pe șese luni 4 franci.
Pe trei luni 2 franci.

Abonamentele se facă mai ușor și mai repede prin mandate poștale.

Domnii, cari se voră abona din nou, să binevoiescă a scrie adresa lămurită și a arăta și poșta ultimă.

Administrațiunea „Gazetei Transilvaniei.“

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stată r. u. valabilă din 1 Iunie 1890.

Table with multiple columns showing train routes (Budapesta-Predeală, Predeală-Budapesta, B.-Pesta-Arad-Teluş, etc.) and departure/arrival times. Includes sub-tables for various regional lines like Sibiu-Copșa-mică and Odorheiu-Sighișoara.